

**АБСОЛЮТНО
ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНА
ИСТОРИЯ**

**ХАНК
ГРИЙН**

Превод от английски език
Ирина Денева - Слав

ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *An Absolutely Remarkable Thing*

Copyright © 2018 by Hank Green

All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София 2018 г.

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2235-9

Благодаря, мамо!

ГЛАВА ПЪРВА

Вижте сега, знам, че сте тук за една епична история за интриги и мистерии, за прекеждия, смъртни опасности и дори съвсем истинска смърт, но за да стигнем дотам (освен ако не решите да прескочите направо на Глава тринадесета), ще се наложи първо да разберете, че аз, Ейприл Мей, освен че съм едно от най-важните неща, случвали се на този свят, съм и жена на двацет и няколко години, която понякога прави грешки. В момента съм в чудесно положение: поставила съм ви натясно. Аз знам историята, така че ще ви я разкажа, както аз искам. Това значи, че освен историята, ще трябва да разберете и мен, затова не се учудвайте, ако тук-там има малко драма. Ще се постарая да разкажа всичко честно, но ще побързам да призная, че съм малко пристрастна към себе си. Ако накрая решите да си направите някакви изводи, надявам се, че те няма да бъдат свързани с това дали сте на моя страна, или не, а ще са просто поради разбирането, че съм (или поне бях) човешко същество.

Определено се чувствах точно така, докато влачех уморения си задник по Двацет и трета улица в 2 и 45 сутринта след шестнайсетчасов работен ден в стартъп компания (благодарение на нечовешки гадния договор, който бях подписала),

ХАНК ГРИЙН

която ще остане неназована. Образование в школата по изкуствата може и да ви се струва кошмарно финансово решение, но това е така само ако се налага да вземете купища пари на заем, за да платите за претенциозното си образование. Естествено, аз бях направила точно това. Родителите ми печелеха добре, имаха бизнес с оборудване за малки и средни млечни ферми. Нали се сещате за онези нещица, които се закрепват за кравите и така ги доят? Точно такива нещица продаваха. Бизнесът вървеше добре, достатъчно добре, че да не се налага да взимам кой знае какви заеми, стига да бях избрала държавен университет. Но аз не го направих. Аз имах заеми. Адски много заеми. И така, след като известно време прескачах от специалност на специалност (реклама, изобразително изкуство, фотография, илюстрации) и накрая завърших като бакалавър по скучния (но поне вършещ работа) дизайн, се наложи да се хвана на първата работа, която щеше да ми позволи да остана в Ню Йорк, вместо да се връщам в старата си детска стая в дома на родителите ми в Северна Калифорния.

Това беше работа в обречен на провал стартъп, финансиран от безкрайна върволица богаташи, чиято единствена мечта е възможно най-скучният богаташки блян – да станат още по-богати. Естествено, да работиш в стартъп значи да си част от „семейството“, така че ако нещата се объркат, ако пропуснеш краен срок, ако някой инвеститор реши да получи нервен пристъп или *просто ей така*, се налага да бачкаш до три през нощта. Което, честна дума, аз мразех. Мразех го, защото приложението на фирмата за управление на времето беше тъпа идея и не помагаше на никого, мразех го, защото го вършех само заради парите, и го мразех, защото шефовете искаха от работниците си да се отнасят към фирмата така, сякаш е целият им живот, вместо просто работа от девет до пет, което означаваше, че няхах никакво време да разработвам свои собствени проекти.

АБСОЛЮТНО ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНА ИСТОРИЯ

НО!

На тази работа можех да използвам наученото в университета, да се занимавам с истински графичен дизайн и да получавам достатъчно пари, за да мога да си позволя да плащам наем по-малко от година след като завърших. Работната ми среда беше направо престъпно тежка и плащах половината си заплата, за да спя в хола на апартамент с една спалня, но се справях.

Ето че току-що излъгах. Леглото ми наистина беше в хола, но най-често спях в спалнята – в стаята на Мая. Не живеехме заедно, бяхме просто съквартирантки и Ейприл-от-миналото държи това да е пределно ясно. Каква е разликата между двете ли? Ами най-вече в това, че станахме гаджета чак след като заживяхме заедно. Да си гадже със съквартирантката си е удобно, но и леко объркващо, ако сте живели заедно почти от приемането ви в университета, преди най-сетне да се съберете и да изкарате цяла година заедно.

А кога е редно да си зададете въпроса „Време ли е да заживеем заедно?“? Е, при нас с Мая въпросът беше: „Моля те, може ли най-сетне да махнем матрака втора ръка от хола, за да можем да седим на диван, докато гледаме Нетфликс?“, а моят отговор беше неизменно: „В никакъв случай, ние сме просто съквартирантки, които спят заедно“. Поради което в хола все още имаше легло.

Казах ви, че ще има драма.

Както и да е, да се върнем на онази съдбовна януарска нощ. Бях работила по някакво скапано приложение, чието ново издание трябваше да се появи в електронния магазин на Епъл до следващата седмица и се беше наложило да чакам последно одобрение на няколко промени по интерфейса и така нататък, няма значение, не е интересно. Адски досадна работа. Вместо да отида на работа по-рано, предпочетох да остана до късно – което винаги предпочитам. Когато си тръгнах, мозъкът ми

ХАНК ГРИЙН

беше изсмукан и сгърчен от усилията да си преведа неразбираемите нареждания на шефове, които не можеха да различат растер от вектор*. Регистрирах се на излизане от сградата – работехме в офис кооператив, дори нямахме истински собствени офиси – и извървах трите минути до спирката на метрото.

И тогава автоматът отхвърли абонаментната ми карта БЕЗ НИКАКВА ПРИЧИНА. Имах още една карта за метрото на бюрото си в офиса и не знаех колко пари имам в дебитната карта, така че ми се стори най-сигурно да извървя обратно трите пресечки до офиса и да взема другата карта.

Светофарът е зелен, затова пресичам Двайсет и трета, а някакъв таксиджия надува клаксона, за да ми съобщи, че нямам работа на улицата. Гледай си работата, пич, свети ми зелено. Обръщам се, за да тръгна към офиса, и го виждам веднага. Докато се приближавам, ми става ясно, че това е една наистина... **НАИСТИНА ИЗКЛЮЧИТЕЛНА** скулптура.

Искам да кажа, че е направо **БОЖЕСТВЕНА**, но и малко по нюйоркски божествена, сецате ли се?

Как да ви обясня какво почувствах, щом я видях? Може би... ами... Вижте, в Ню Йорк хората прекарват по десет години да създадат нещо великолепно, нещо, което пресъздава същността на една или друга идея толкова съвършено, че изведнъж светът да стане десет пъти по-ясен. Създаденото е прекрасно, внушението е силно, някой е прекарал над тази творба голяма част от живота си. Местната телевизия излъчва репортаж, всеки си казва „Супер!“ и на следващия ден всички забравяме за това, защото някой друг е направил поредното **АБСОЛЮТНО СЪВЪРШЕНО И ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНО НЕЩО**. Това не прави предишните неща по-малко чудесни или уникални... Просто има ужасно много хора, които правят изуми-

* Растерната графика представлява решетка от пиксели, а векторната работи с математически формули, за да създаде изображението. – Б.пр.

АБСОЛЮТНО ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНА ИСТОРИЯ

телни неща и накрая човек малко претръпва.

Та така се почувствах, щом я видях – триметрова статуя на робот трансформър в самурайска броня, чийто огромен гръден кош се издигаше към небето на метър и половина над главата ми. Статуята просто си стоеше наред тротоара и излъчваше енергия и мощ. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще завърти глава и ще прикове царствения си празен поглед върху мен. Но статуята продължи да си стои безмълвно и почти презрително, сякаш светът не заслужаваше вниманието ѝ. В светлината на уличната лампа бронята изглеждаше като мозайка от матово черно и огледално сребристо. Определено беше от метал... Не беше боядисан със спрей картон като за косплей костюм. Изработката беше съвършена. Замрях за може би пет секунди, преди да се разтреперя и от студ, и от погледа на нещото, и после продължих напред.

И тогава. Се почувствах Като Най-големия Идиот.

Искам да кажа, че съм човек на изкуството, който върши прекалено много крайно безинтересна работа, за да плаща прекалено висок наем само и само да може да остане тук – за да остана потопена в една от най-богатите и влиятелни творчески културни среди в света. Ето тук, на тротоара, стои произведение на изкуството, мащабно начинание, инсталация, по която авторът е работил може би години, за да накара хората да спират, да го гледат и да мислят. И ето ме и мен, закоравяла от живота в големия град, душевно пресушена от часове наред взирание в пиксели, подминавам великолепието пред себе си, без дори да се обърна.

Спомням си този момент доста ясно, затова най-добре да го спомена. Върнах се при скулптурата, изправих се на пръсти и попитах:

– Как мислиш, дали да се обадя на Анди?

Скулптурата, разбира се, не реагира.

– Не мърдай, ако е добра идея да се обадя на Анди.

ХАНК ГРИЙН

Затова се обадох.

Но, първо, малко обща информация за Анди.

Нали се сещате за онези моменти, когато животът ви преминава на друг етап и си казвате: „Абсолютно, без съмнение, ще продължа да обичам, да ценя и да поддържам връзка с всички прекрасни хора, с които прекарах толкова чудесни години, въпреки че животът на всички ни в момента се променя безвъзвратно“, но вместо това спокойно можете да ги разприятелите във Фейсбук, защото просто никога повече няма да им видите очите? Е, тримата с Анди и Мая някак си (засега) бяхме успели да избегнем тази съдба. С Мая го бяхме постигнали просто като делеяхме общи 40 квадратни метра. Анди обаче живееше на другия край на града, а и с него се бяхме запознали чак през третата година. Към този момент почти всичките ни предмети с Мая бяха общи, защото, ами... много си допадахме. Нормално беше да сме заедно при всяко групово занятие. Само че професор Кенеди ни разделяше на групи по трима, така че се налагаше да ни прикачи трето колело. И той ни натресе Анди (макар че от негова гледна точка ние му се натресохме).

Аз знаех кой е Анди. Имах смътно впечатление за него, което се заключаваше в: „Тоя изглежда по-надут, отколкото би трябвало“. Беше кльощав и непохватен, бял като хартия. Сигурна съм, че когато отидеше да се подстригва, казваше на фризьора да го подстриже така, че да не си личи, че е стъпвал в салона. Но пък беше винаги в настроение за майтапи и тези майтапи най-често бяха или наистина смешни, или направо проникновени.

Проектът, който трябваше да направим тримата заедно, беше брандиране на въображаем продукт. Опаковката беше по избор, но трябваше да разработим няколко варианта на лого, както и ръководство за стил (което е нещо като книжка, в която пише как трябва да се представя продуктът и какви

АБСОЛЮТНО ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНА ИСТОРИЯ

шрифтове и цветовете трябва да се ползват в една или друга ситуация). При тези проекти беше почти неизбежно въображеният продукт да е на някоя въображаема модерна и готина фирма, производител на, примерно, еко джинси, шити от етично произведени тъкани, с тотално безполезна джобове. Всъщност най-често брандирахме въображаеми бири, защото бяхме студенти. Плащахме купища пари, за да си изградим вкус в пиенето на бира и да се фукаме с това.

Сигурна съм, че точно това щяхме да направим двете с Мая, но Анди беше непоносим инат и по някакъв начин успя да убеди и двете ни да изградим визуалния облик на „Гъзка“ – дъвка с вкус на задник. Отначало аргументите му бяха глупави, от типа, че така или иначе, след като завършим, няма да правим дизайн на готини продукти, така че защо да приемаме проекта сериозно. После обаче стана сериозен и ни убеди.

– Вижте сега – каза той. – Лесно е да накараш нещо готино да изглежда готино и точно затова всички си избират готини продукти. Готините неща обаче неизбежно са скучни. Ами ако успеем да накараме нещо тъпо да изглежда страхотно? Да направим от нещо непродаваемо хит? Ето това е истинско предизвикателство. С нещо такова можем наистина да покажем какво умеем. Така че хайде да им покажем.

Спомням си всичко това съвсем ясно, защото в този момент осъзнах, че Анди не е въздух под налягане.

Към края на проекта неволно бях започнала да гледам на останалите колеги отвисоко, с техните скини джинси и бутикови пивоварни, които те приемаха толкова сериозно. Завършеният ни продукт изглеждаше страхотно. Анди беше – и аз го знаех, но не го бях регистрирала като нещо важно – много талантлив илюстратор, което, съчетано с уменията на Мая в рисуването на шрифтове и моя усет за цветовете, доведе до нещо наистина качествено.

Та така двете с Мая се запознахме с Анди и, слава богу, че

ХАНК ГРИЙН

го направихме. Честно казано, имахме нужда от трето колело, за да поуспокои силата на чувствата ни в тези ранни дни на връзката ни. След „Гъзка“, която професор Кенеди толкова хареса, че публикува проекта ни на сайта на класа, се превърнахме в нещо като трио. Дори работихме заедно по няколко платени проекта след това, а понякога Анди идваше у нас и ни принуждаваше да играем настолни игри. След което прекарвахме цяла вечер в разговори за политика, сънища и тревоги. Фактът, че той очевидно беше малко влюбен в мен, не притесняваше никого, защото му беше ясно, че съм заета и, честно казано, не мисля, че Мая го възприемаше като заплаха. По някакъв начин отношенията ни се запазиха непокътнати дори след завършването, така че ние с Мая продължихме да се виждаме със забавния, странен, умен, глупав Анди Скамт.

На когото се обадих онази нощ в три часа.

– Мамка му, Ейприл, три часът сутринта е!

– Слушай, видях нещо, което мисля, че и ти ще искаш да видиш.

– Струва ми се, че спокойно може да почака до утре.

– Не, наистина е яко. Донеси си камерата и... Джейсън имали някакви прожектори?

Джейсън беше съквартирантът на Анди – и двамата искаха да станат интернет знаменитости. Излъчваха на живо в нета как играят видеоигри пред миниатюрна публика и правеха редовни подкастове за най-добрите сцени на смърт по телевизията, които качваха в Ютюб. На мен всичко това ми изглеждаше като проява на неизлечимата болест на толкова много богаташки синчета: вярата, че въпреки планините от доказателства за обратното, светът се нуждае от още един комедиен подкаст с бели момчета в главните роли. Знаем, звучи грубо, но точно това си мислех тогава. Сега, разбира се, знам колко е лесно да започнеш да мислиш, че си напълно безполезен, ако никой не те гледа. Освен това впоследствие слушах няколко

АБСОЛЮТНО ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНА ИСТОРИЯ

подкаста на Слейнспотинг и ми се сториха доста смешни.

– Чакай... какво става? Какво да правя? – попита той.

– Ето какво ще направиш: ще дойдеш при театър „Грамърси“ и ще носиш толкова видеооборудване на Джейсън, колкото успееш да хванеш, и няма да съжالياваш, затова не си и помисляй да ми затвориш и да се върнеш към каквато там японска порно виртуално-реална игра играеш. Това тук е по-добро, обещавам.

– Ти си говори, но никога не си играла „Феята на Вишневия цвят 5“, нали, Ейприл Мей? Нали?

– Затварям... А ти ще си тук до пет минути.

Затворих.

Няколко души, които не бяха Анди, минаха покрай мен, докато го чаках. Манхатън вече не е това, което беше, но все още е градът, който никога не спи. Също така е градът, който казва: „Съзри храма на крехката ми впечатлителна душевност. Усети пустотата, породена от пълната и всеобхватна нейна липса“. Хората хвърляха по някой бегъл поглед на статуята и си продължаваха по пътя, както и аз почти бях направила. Опитах се да се престоря на заета. Манхатън е безопасен, но това не значи, че една двайсет и три годишна жена, стояща сама на улицата в три през нощта, няма да стане жертва на случайно насилие.

През следващите няколко минути проучвах статуята. В Манхатън почти никога не става истински тъмно, наоколо имаше предостатъчно светлина, но дълбоките сенки и размерите на статуята ми пречеха да я разбера. Беше огромна. Сигурно тежеше стотици килограми. Свалих си едната ръкавица и я пипнах. Открих, че металът не е студен. Не беше и топъл, не точно... но беше твърд. Почуках я по чатала и не чух кнтенето на кухо, което очаквах. Последва по-скоро нещо като глух звън, а след него тихо жужене. Започнах да си мисля, че е търсен ефект... че целта на статуята е да подтикне нюйоркчани

ХАНК ГРИЙН

да влязат в контакт с нея... да разкрият на какво е способна. Когато човек учи в школа по изкуствата, прекарва много време в мислене за цели и намерения. Това ни беше стандартното състояние: ВИЖДАШ ИЗКУСТВО → РАЗСЪЖДАВАШ ВЪРХУ ИЗКУСТВОТО.

Накрая спрях да разсъждавам и просто започнах да поемам това, което гледах. Започвах да се влюбвам в статуята. Не просто като творба на друг човек, а по начина, по който човек се влюбва в истински добрите произведения на изкуството – чисто и просто като им се наслаждава. Беше толкова различна от всичко, което бях виждала досега. Толкова смела в заявлението си „Аз съм Трансформър“. Аз лично бих се ужасила, ако създам нещо дори далечно напомнящо на огромен разглобяем робот... Никой не иска работата му да се сравнява с неща от *популярната култура*. Това е най-страшната от всички страшни съдби.

Но в тази скулптура имаше много повече. Сякаш се бе появила от място, напълно различно от обичайните места, от които произлизаха произведенията на изкуството, не само скулптурите. Напълно бях погълната от нещото, когато Анди пристигна и ме извади от мислите ми.

– Какво, в името на всички майни...?

Имаше раница на гърба, три камери и два триножника в ръцете.

– Аха – отвърнах аз.

– Това Е СУПЕР.

– Знаем... Ужасното е, че едва не го подминах. Само си помислих: „Я, още едно суперяко нюйоркско нещо“ и продължих. Обаче после се сетих, че не съм чувала и чела нищо за него и понеже знам, че все търсиш следващия си видеохит, реших, че ще поискаш първи да го отразиш. Та затова ти го пазиш.

– Значи си видяла това огромно, прекрасно, мускулесто

АБСОЛЮТНО ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНА ИСТОРИЯ

произведение на изкуството и първата ти мисъл е била за Анди Скамт! – Той забучи палци в хилавия си гръден кош.

– Какъв смях! – казах саркастично. – Всъщност реших просто да ти направя услуга, ето я и нея, та не може ли просто да я оцениш?

Леко спихнат, той ми подаде единия триножник.

– Добре тогава, да започваме да си подготвяме нещата. Трябва да го снимам, преди някой от Канал 6 да залитне насам в пиянски унес и да ни отмъкне новината.

След пет минути камерата беше инсталирана на улицата, прожектор на батерии грееше ярко, а Анди заципваше микрофона за ревера си. Беше спрял да носи тъпи бейзболни шапки и се беше отказал от рошавите си (или просто рядко срещани) прически в полза на средно дълга подстрижка, която отиваше на формата на лицето му. И все пак, въпреки че беше с петнайсетина сантиметра по-висок от мен и почти на същата възраст, той все още успяваше да изглежда пет години по-малък.

– Ейприл – каза той.

– Ъхъ.

– Мисля, че е по-добре да си ти.

Изглежда съм му отговорила с някакво объркано изпръхтяване.

– Имам предвид да застанеш пред камерата.

– Пич, това си е твоя мечта, не моя. Нищо не разбирам от Ютюб.

– Аз просто... Тоест...

Сега, когато се върна назад във времето, си мисля – макар така и да не го попита – че Анди може би още тогава е подозирал, че това ще се окаже голяма работа. Не чак толкова голяма, колкото наистина се оказа, но все пак голяма.

– Виж какво, не си въобразявай, че ще ми станеш по-симпатичен, ако ме изстреляш на върха на интернет славата. Изобщо не ми трябва тая слава.

ХАНК ГРИЙН

– Ясно, обаче си нямаш и представа как се използва камерата.

Усещах, че си търси оправдание, но не разбирах защо.

– Не знам какво да правя зад камера, но и пред камера не знам какво да правя. Вие с Джейсън си говорите с интернет по цял ден, аз дори във Фейсбук влизам само от дъжд на вятър.

– Имаш профил в Инстаграм.

– Това е друго – подсмихнах се.

– Не съвсем. Знаем, че ти пука какво пускаш там. Никога не можеш да заблудиш, Ейприл, ти си дигитално момиче в дигитален свят. Всички знаем как да се държим пред камерата.

Бог да благослови Анди за прямотата! Прав беше, разбира се. Опитвах се да не се вълнувам от социални медии и наистина предпочитвах да си прекарвам времето в реални галерии вместо в Туитър. Но не бях чак толкова изолирана от интернет, колкото ми се искаше да изглеждам. Да се дразня на внимателно изградените онлайн личности бе част от моята внимателно изградена онлайн личност. Въпреки това мисля, че и двамата усещахме аргумента на Анди като не от най-солидните.

– Анди, какво искаш да кажеш всъщност?

– Ами просто – той си пое дълбоко дъх, – мисля, че ще е по-добре за създателя на статуята, ако ти говориш за нея. Аз съм пълен идиот, знаеш как изглеждам. Хората няма да ме вземат на сериозно. А ти изглеждаш като творческа личност с тези дрехи и твоите скули. Ти изглеждаш като човек, който знае за какво говори. Ти *знаеш* за какво говориш и го правиш добре, момиче. Ако говоря аз, всичко ще прозвучи като майтап. Освен това ти го намери, така че е много по-редно ти да застанеш пред камерата.

За разлика от повечето ми съученици, излезли от университета с дипломи по дизайн, аз наистина често мислех за изцяло изкуство. Ако се чудите каква е разликата, тя е, че... ами

АБСОЛЮТНО ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНА ИСТОРИЯ

изящното изкуство е изкуство заради самото себе си. Онова, което прави изящното изкуство, е да бъде. Дизайнът е изкуство, което прави други неща. Той е по-скоро визуално инженерство. Когато влязох в школата, бях изцяло отдадена на изящното изкуство, но към края на първия семестър реших, че по някое време ще искам да имам работа. Затова се прехвърлих на реклама, после се прехвърлих още няколко пъти и накрая се предадох и записах дизайн. Въпреки това отделях значително повече време и енергия да следя развитието на изкуството в Манхатън от ориентираните си изцяло към дизайна състуденти. Това бе част от причината така отчаяно да искам да остана в града. Може да звучи тъпо, но самият факт, че бях на двайсет и няколко и живеях в Ню Йорк, ме караше да се чувствам важна. Макар да не се занимавах с истинско изкуство, поне успях да оцелея в този град, толкова далече от семейния бизнес за доставки на млекарско оборудване.

Анди не показваше признаци, че се готви да се откаже, затова накрая реших, че не е кой знае какво да застана пред камерата. Плъзнах кабела на микрофона нагоре под ризата си... кабелът беше топъл от тялото на Анди. Светлината блесна в очите ми и едва видях къде е обективът на камерата. Беше студено, духаше ветрец и бяхме съвсем сами на тротоара.

– Готова ли си? – попита той.

– Дай ми големия микрофон – казах аз и посочих една отворена чанта на земята.

– Не ти трябва, жицата ти е мощна.

Нямах представа какво точно значи това, но най-общо го схванах.

– Не, имам предвид като... реквизит. За да го интервюирам.

– А... ясно. – Той ми подаде микрофона.

– Добре – казах аз.

– Окей, снимама.

ЗА АВТОРА

Ханк Грийн е влогър, предприемач, научен комуникатор и вероятно още няколко неща. Фирмата му *Комплексли* произвежда видеозаписи, гледани повече от два милиарда пъти по канали като *СайШоу*, *Краш Корс* и *Влог-брадърс*. Грийн живее в Монтана със съпругата и сина си.

Можете да го последвате в Туитър или Фейсбук на @HankGreen.